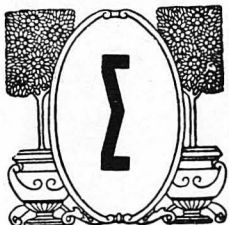

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΛΟΥΤΡΟ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Η περιδεία του αυτοκράτορος στη Βανδέα. Τό Φοντεναί ανάστατο. Η έτοιμασίς του δημάρχου Λαβάλ. Οι Μαμελούκοι. Αΐφιδες, σημάεις, δάφνες, χαλασμός Κυρίου. Η ήμέρα τής υποδοχής. Η... προσυχία τού εύρανου. Ύψυ βροχίν. Η άφιξις του αυτοκράτορος. Όπου ή έτοιμασίς πάνε χαμένες. Ένα ποδέλουτρο. Τό κινέζικο βάζο. Ο Ναπολέων τά κάνει γυαλιά—καρφιά !... Γιατί έσπασε τό βάζο. Η ξαφνική είδησι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ε ένα γαλλικό περιοδικό δημοσιεύεται ένα περιεργό περιστατικό που σχετίζεται με τη ζωή του Μ. Ναπολέοντος και που συνέβη κατά τον Αύγουστο του 1808, όταν ο τρομερός Κορσικανός άποφάσισε να περιόδευση μαζί με την αυτοκράτειρα Γωσφίνα τη Βανδέα.

Άφου άρχισε τό αυτοκρατορικό ταξείδι, μία μέρα ο δήμαρχος τής μικρής πολιχνής Φοντεναί, όνομαζόμενος Λαβάλ, έλληροφορήθηκε σ' ο Μ. Ναπολέων θά περνούσε κ' από τό χωριό του, στο όποιο θάμνε

μιά μέρα.

Ο δήμαρχος σκέφτηκε τότε ότι τό καταλληλότερο σπίτι για τη φιλοξενία του ύψηλου έπισκέπτου ήταν τό δικό του κ' άρχισε τη σχετική έτοιμασία. Μά κ' έλο τό χωριό είχε μπει σε ζήνθη.

Οι κάτοικοι άνήγειραν μέσα σε δυό μέρες μία άψίδα, την όποία στόλισαν με γαλλικές σημαίες και δάφνες και ή γυναίκες έξωσαν κ' έρασαν βιαστικά διακόσιες στολές Μαμελούκων, τις όποιες θά φορούσαν οι μικροί μαθητάς του χωριού, την ήμέρα τής έποδοχής.

Ο κ. Λαβάλ έτοιμασε επίσης τη σχετική προσφώνηση και ή κυρία Λαβάλ πήρε για βοηθούς της καμμία τριανταριά άλλες γυναίκες κ' άρχισε τό συγκύρια του οικοκυριού της.

Επί τέλους έφτασε και ή 7η Αύγούστου, ή ήμέρα τής υποδοχής, βροχερή και άταισία. Έγ τοίτους οι μικροί Μαμελούκοι παρατάχθηκαν κατά μήκος του δρόμου μαζί με πλήθος άνδρων και γυναικών όλων τών ηλικιών. Ο δήμαρχος περίμενε κ' αυτός στην είσοδο τής κομπολιώς, μισαίδι από τη βροχή, ενώ οι μάγειροι κ' ή μαγειρίσσης καταγίνονταν σπίτι του με την έτοιμασία τών φαγητών υπό την επίβλεψη τής οικοδόσποινας.

Τό μεσημέρι είχε περάσει παιά κ' ή βροχή έξακολουθούσε να πέφτη με τ' άσκι. Έφτασε τό βράδι κ' ή νύχτα βρήκε τους ασυνήθιστους μικρούς Μαμελούκους να κλαίν από την εξάντλησι. Επί τέλους κατά τις έντεκα φάνηκε τό άμάξι του Αυτοκράτορος, τό όποιο, χωρίς να σταθή καθόλου, τράβηξε ίσια για τό σπίτι του Λαβάλ.

Ο Ναπολέων μπήκε γρήγορα-γρήγο

Η Λίζα κούτταξε τόν ζωγράφο στα ώραια του μαύρα μάτια. Και ή μεγάλη φλόγα τής αγάπης που έκαιγε στην ψυχή του μεταδόθηκε μέσα σε μία στιγμή και στη δική της ψυχή...

— Είχατε άδικο, ελπε, να μην τοιμάτε... Έλπετε να ζητήσετε να με γνωρίσετε... Γιατί... γιατί πούξ ξερε;... Τωσ να σας αγαπούσα κ' εγώ...

Και χαμογελώντας γλυκά, πήγε κοντά του, πολύ κοντά του, έντελώς αθόρυχη, με άνυπόκριτη έμπιστοσίνη και χαρά.

Εκείνος άρπαξε τά χέρια της, τά φίλησε παράφορα και κοιμήονταν πώς όνειρεύεται ψυθίσις:

— Τί όνειρο! Τί όνειρο!...

Άγκαλιόστηκαν έπειτα και τά χείλη τους ένόθησαν. Δεν είχαν λίγα λεπτά που γνωρίστηκαν κ' όμως μιλούσαν ό ένας στον άλλο σαν ν' αγαπιόντουσαν χρόνια και χρόνια...

***

Οι γονείς τής Λίζας έδωσαν πρόθυμα την συγκατάθεσί τους για τόν γάμο της με τό ζωγράφο, όταν ή νέα τους έκμισθηρέντηκε τό ασθημά της. Άγαπούσαν πολύ την κόρη τους και καταλάβαιναν ότι θά γινόταν έντυχισημένη μόνον άν έπαιρνε τόν άνθρωπο που λαχταρούσε ή καρδιά της.

Έτσι ή Λίζα έκανε, όπως τό επιθυμούσε, έναν γάμο «ρωμαντικό».

Η έντυχία όμως του Μαρις ήταν διλη... Γιατί, έντός από την καρδιά τής αγαπημένης του, κέρδισε συγχρόνως και τη δόξα. Η εικόνα τής Λίζας τιμήθηκε με τό πρώτο βραβείο στη μεγάλη Έκθεσι ζωγραφικής κ' έγινε έτσι διάσημος.

ρα στο σπίτι του Δημάρχου, άδιαφορώντας για τους Μαμελούκους και τις ζητωκραυγές του πλήθους, στάθηκε στη μέση τής αίθουσής τής υποδοχής και φώναξε:

— Είνε περιττά τά φαγητά, τά ποτά και ή προσφώνήσεις. Να έρθη τό δημοτικό συμβούλιο!

Η διαταγή του έξετέλεσθη άμέσως και οι δημοτικοί σύμβουλοι του Φοντεναί μπήκαν μέσα ύποκλιόμενοι.

— Καλήσπέρα σας, κύριοι, τους ελε γρήγορα-γρήγορα ο Ναπολέων. Έλπίζω ότι από ύγεια πάτε καλά. Όλοι οι νέοι του τόπου σας είναι γεροί και μάχιμοι, έ; Όραία! Καλήνυχτα σας, κύριοι...

Κατόπιν, γυρίζοντας στο Δημάρχο, πρόσθεσε με τό ίδιο ύφος:

— Ένα ποδόλουτρο!...

Άλλοίμονο όμως... Στο σπίτι του Δημάρχου για όλα είχαν φροντίσει και μόνο για ποδόλουτρο δεν είχαν καθόλου σκεφτεί.

Όταν ο Δήμαρχος άνάγγειλε στους συμβούλους την έπιθυμία του Αυτοκράτορος, εκείνοι έμειναν άναυδοι. Όλόκληρο χωριό εκεί πέρα και δεν είχαν ούτ' ένα μπάνιο τής προκοπής. Από τη δύσκολη ύμωσι θέσει τους τους έβγαλε έξαφνα ένας δημοτικός σύμβουλος, λέγοντας:

— Βάλτε σεις ζεστό νερό κ' εγώ πάω να σάς φέρω κάτι που έχει ο μάγκρας μου...

Σε λίγο ο σύμβουλος ξαναγύρισε φέροντας μαζί του ένα κατασκονισμένο μεγάλο κινέζικο... βάζο! Μέσα σ' αυτό θάκανε ζατ' άνάγχην τό ποδόλουτρό του ο Ναπολέων. Μία καμμεέρα μετέφερε τό βάζο στο δωμάτιο του Αυτοκράτορος κ' όλοι περίμεναν κ' άγωνία να δούνε τί θά γίνει.

Έξαφνα μία φοβερή κραυγή άκούστηκε από τό αυτοκρατορικό δωμάτιο και συγχρόνως ο κρότος του βάζου πούσαζε σε χίλια κομμάτια!...

— Ω, Παναγία μου! έφέλλισε γονατίζοντας ή κυρία Λαβάλ. Φαίνεται πως τό νερό ήταν πολύ ζεστό...

Η άγωνία τών παρισταμένων έμεγάλωσε όταν είδαν να βγαίνει άρ' τό δωμάτιο του Ναπολέοντος ο στρατηγός Ντυρκό και να φωνάζη δυνατά:

— Έτοιμάστε τά άλογα!... Γρήγορα!...

Ο Αυτοκράτορ άναχωρεί...

Πραγματικά, μετά μισή ώρα ο Ναπολέων έφυγε από τό χωριό, χωρίς να δώσει καθόλου εξήγησεις. Όλοι οι χωρικοί συγκεντρώθηκαν τότε περίεργοι και λιπνέμοι στο δωμάτιο με τά χυμένα νερά και τό σπασμένο βάζο. Τί να είχε συμβεί άραγε; Γιατί είχε θιμώσει ο τρομερός Κορσικανός; Μά χοντρή ύπηρετία του σπιτιού τους έξήγησε άμέσως τά διατρέξαντα:

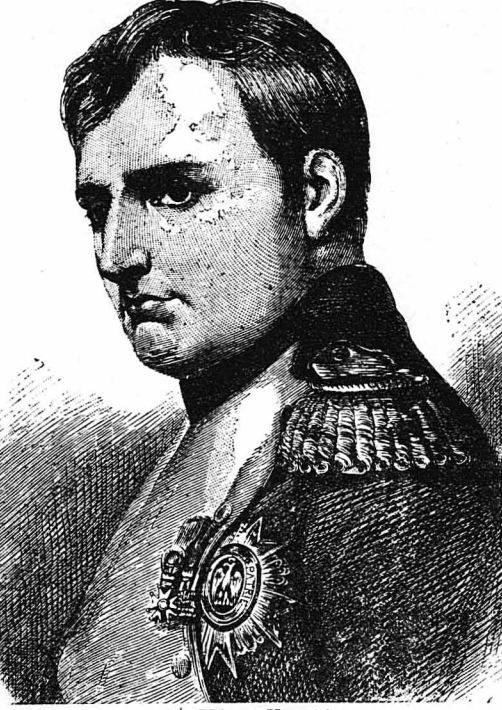
— Εγώ, ελπε, ήμουν στη διπλανή κάμαρα κ' από κει είδα τόν Αυτοκράτορα να βγάξη τά ύποδήματά του και τις κάλτσες του. Την ώρα όμως που έτοιμαζόταν να βάλη τά πόδια του μέσα στο νερό, μπήκε ο χρυσοφορεμένος στρατηγός και κάτι τό διάβασε. Ο Αυτοκράτορ τότε τινάχτηκε σύγκορμος, έβγαλε μία δυνατή φωνή και με μία κλωτσιά πέταξε τό βάζο στην άλλη άκρη τής κάμαρας...

Όλα και πάλι τό μυστήριο δεν διεφωτίζετο...

Ύστερ' από λίγες μέρες, τέλος, έγνωσθη ότι ή δυσάρεστη είδησι που τάρραξε τόσο πολύ τόν Αυτοκράτορα και δεν τόν άφησε να κάνει τό ποδόλουτρό του, ήταν ή παράδοσις του Βαβίλεν.

Την έπομένη τής υποδοχής οι κάτοικοι του Φοντεναί έκαμαν λογαριασμό τών διαπανών για την αυτοκρατορική δεξίωσι και βρήκαν ότι ξόδεξαν εν όλω 24,000 φράγκα.

— Είνε πάρα πολλά, ελπε άναστενάζοντας ο Δήμαρχος, για ένα ποδόλουτρο, που ούτε κ' αυτό έπιασε τόπο!...

Ο Μέγας Ναπολέων.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Όλοι μας αγαπούμε την αλήθεια, αλλά οι περισσότεροί μας αγαπούμε πιο πολύ τό συμφέρον. (Τολστόϊ).

Ο σινοτομότερος δρόμος προς την έντυχία είναι ή διγύαρχεια. (Φραγκλίνος).

Μπορεί να ζήση κανείς χωρίς άδελφό, άλλ' όχι και χωρίς φίλο. (Σουηδική παροιμία).

Κάλλιο να τρώς φτωχά φαγιά εκεί που σ' αγαπούν, παρά πλούσια εκεί που σε μισούν. (Αραβική παροιμία).